

Kenzie Allen

Csendes, mint a villám

[QUIET AS THUNDERBOLTS]

Mint egy gyilkosságot,
titkoltam előled a nevem, örökségem,
vállam és az apró rést alatta,

ahol megsérülhetek. Gyufaszálakká
faragtam a Longhouse-t, hajgumival
tömtem tele a kagylót, festett Ute-*

kávészsze, vasteknős, az identitás
serpenyőnyi villanása, mandulaszem
figyel fehér könyvespolcok, városi

fényképek, gyümölcsösök, temetők
közül. Magányos vasalódeszka hever
régii lakhelyünk előtt az utcán,

Lisszabonban gyertyát gyújtottam minden nőnek,
akit szerettem. Állatoknak, akik már nincsenek
velünk. Állatoknak, akik már nincsenek

velünk. Oly sok vidék van, amit nem tudok gondozni,
szélesek, mint egy gyermek arca,
szárazságban morzsolódott,

sóval szegélyezett. Megtartottam a
Vizi Rózsát, hogy hogyan kapott a Medve
klán gyógyszereket, hogyan sötétítette

meg bőroimet szavaival a Névadó. A
türkizkék gyűrűt, és hogy mennyire
kedvére van a szellemeknek

odaadni azt, amit annyira csodáltak.
Harmatkása a zoknik között, megfelelő
levegőmennyiség a tüdőmben és

a hasamban, ahogy próbálom
lenyelni és belélegezni
édes illatát. Minden gyöngy, minden

* Amerikai indián törzs.

becses nyaklánc hurokja –
tarajossültüskét tartok torkomon,
hagyom, hogy a víz minden éjjel

megfojtson a folyó alján elakadt
kenumban. Azóta vagyok alvajáró,
hogy világra jöttem,

amióta azok, akik a merülésben nem
pusztultak el, a felhozott földből
készítettek szigetet, amióta a sziget

földrészé tágította magát,
kagyló, emlék, naptár és szív vagyok.

Szerelmes dal Solomon Lane alpakáihoz

[LOVE SONG TO THE ALPACAS OF SOLOMON LANE]

Semmit nem tudsz a csillagokról.
A mezőt egy sekély fekete folyó szegélyezi,
és egy erős kis kerítés, amin átgörnyedsz
finomkodó koponyáddal és nevetséges szempilláiddal,
ha egy gyermek közeledik répával vagy nemtörődöm kezekkel.
Nem ismered az óceánt, az út végét;
sem a dirty bombák kreálta fortyogó hamufelhőt;
mi mindent megtesz az ember egy másik emberrel,
vagy bármivel, ami az útjába kerül;
az ékszerész hibátlanra csiszolt ékszere után
megmaradt csillogó szilánkkupac.
Nem tudod, milyen szófordulattal hívnak minket *eltűntnek*,
nem tudod, milyen *illegalításban* élni.
Fogalmad sincs a véna finomságáról,
hogy melyik ország felszívódott vize küldi a lucernát a kukádba.
Ha zúgást hallasz a magasban, akkor az egy apró zöld fénnel koronázott,
könyörtelen szemű, hideg repülő pók –
nincs szükséged koordinátákra, demográfiai adatokra,
ahhoz, hogy körvonalazd egy terület vagy illúzió biztonságát,
csak egy nyírás a megfelelő időben, egy határozott kéz, egy lágy hang,
sárgarépa, valaki a lapát másik végén.
Vállad sűrű bozontja nem fogja megtartani...